

Oferta edukacyjna

Celem przedszkola jest poznawanie i zaspakajanie potrzeb dziecka oraz rozwijanie jego zainteresowań, zdolności i umiejętności.

W działaniach naszych kierujemy się sprawdzonymi radami Konfucjusza:

- Połącz to co najlepsze z nowym i starym
- Ucz się przez działanie
- Wykorzystuj cały świat jako szkołę
- Stosuj muzykę i poezję do uczenia się i nauczania
- Łącz pracę umysłu z ćwiczeniami fizycznymi
- Ucz się uczyć, nie ograniczaj się do poznawania faktów
- Zaspakajaj potrzeby wychowanków o różnych stylach uczenia się
- Kształtuj właściwe zachowanie i system wartości
- Dawaj wszystkim równe szanse

W pracy z dziećmi realizujemy podstawę programową wychowania przedszkolnego w oparciu o autorski Autonomiczny Program Wychowania w Przedszkolu „Ja i mój świat” opracowany przez nauczycielki naszej placówki i pozytywnie zaopiniowany przez recenzentów.

Podstawowym założeniem niniejszego programu jest stymulowanie wszechstronnego i harmonijnego rozwoju dziecka w procesie kształtowania jego osobowości oraz przygotowanie do podjęcia nauki w szkole. Biorąc pod uwagę fakt, że okres przedszkolny to dla dziecka czas stałego wzrostu i postępujących przemian, treści programowe i sposoby ich przekazywania muszą być dostosowane do możliwości rozwojowych każdego wychowanka. W każdym momencie cyklu rozwojowego dziecka zachodzi inny stosunek między charakterem pracy z wychowankiem, a jego rozwojem umysłowym. To dziecko jest budowniczym samego siebie, a środowisko dostarcza mu odpowiednich bodźców, które stanowią stymulację dla jego rozwoju. Z otaczającego świata dziecko, najpierw nieświadomie, a następnie celowo i świadomie chłonie różne wrażenia, zdobywa wiedzę i doświadczenia, które wpływają na jego dalszy rozwój.

Przedszkolak może się uczyć w miarę tego, jak program nauczyciela staje się jego własnym programem. Proponowany układ treści ma na celu umożliwienie nauczycielowi indywidualnego, zgodnego z tempem rozwoju dzieci w grupie, doboru treści, odpowiednich do stymulowania sfer ich najbliższego rozwoju. Daje on możliwość wykorzystania w pracy z dzieckiem najnowszych, znanych nauczycielom, form i metod pracy oraz elementów programów autorskich opracowanych przez autorytety pedagogiki i psychologii. Rozumiejąc proces edukacyjny małego dziecka jako wspomaganie jego wszechstronnego i harmonijnego rozwoju, stawiamy przed edukacją przedszkolną nowe cele, których realizacja pozwoli dziecku funkcjonować w otaczającej je rzeczywistości. Cele te można określić jako stwarzanie warunków do kształcenia:

- umiejętności nawiązywania i utrzymywania poprawnych kontaktów z innymi dziećmi, dorosłymi, z osobami niepełnosprawnymi, przedstawicielami innej narodowości, rasy itp.
- poczucia przynależności do społeczności przedszkolnej, środowiska lokalnego, regionu, kraju.
- rozbudzania świadomości w zakresie problematyki zdrowotnej.
- rozbudzania potrzeby kontaktu z przyrodą
- umiejętności służących zdobywaniu wiedzy opartych na wielostronnym uczeniu się (przyswajanie, odkrywanie, przeżywanie, działanie)

Powyższe cele edukacyjne są ze sobą ściśle powiązane, wzajemnie się dopełniają, przenikają, a efektem ich realizacji jest osobowy rozwój dziecka a w jego świadomości podstawy zintegrowanego systemu wiedzy.

Wieloletnia praca z dziećmi oraz ciągłe doskonalenie się i poszukiwanie nowych rozwiązań w pracy wychowawczej z dziećmi skłoniły nas do opracowania własnego modelu wychowania zgodnego z potrzebami dzieci, oczekiwaniami rodziców i zmieniającą się rzeczywistością. Treści z nim związane zostały zapisane w Programie Wychowawczym Przedszkola Nr 20 w Cieszynie.

Współczesne badania wskazują, że decydującym momentem rozwoju osobowości człowieka jest wychowanie w najmłodszych latach. Zakładając, że większość tego okresu dziecko spędza w przedszkolu, należy stwierdzić, że po rodzinie placówka przedszkolna, a tym samym

nauczyciel ma istotny wpływ na kształtowanie się cech jednostki dojrzałej. Jednocześnie w codziennej pracy zauważamy zjawisko nieadekwatnych do sytuacji zachowań dzieci, co skłania nauczycieli do szukania sposobów przezwyciężania różnych napięć, konfliktów między dziećmi. Jak wiemy, konflikty są nieuniknione, choćby z tego powodu, że dzieci różnią się między sobą oczekiwaniami, przyzwyczajeniami czy potrzebami. Zadaniem nauczyciela jest skierowanie zachowań agresywnych z drogi aspołecznej na drogę prospołeczną, a w miejsce form prymitywnych zachowań wytworzenie takich form, które są akceptowane przez społeczeństwo. W tym procesie szczególne znaczenie ma specyficzny kontakt nauczyciela i dziecka. Wychowanie dziecka jest sztuką. Dobierając indywidualnie metody wychowawcze należy pamiętać, że oddziaływanie wychowawcze kształtujące określone nawyki jest skuteczniejsze i bardziej wartościowe niż poprawianie ich przy użyciu nagród i kar. Norma moralna jest lepiej przyswojona przez dziecko w sposób czynny i gdy wypływa ona z jego przekonania, niż wtedy, gdy jest mu narzucana. Zatem podejmując się wychowania dziecka, należy świadomie dokonać wyboru strategii postępowania przez:

- ⌘ Konsekwentne nagradzanie i karanie oparte na tezie, że cała aktywność życiowa dziecka nastawiona jest na osiągnięcie nagród a unikanie kar.
- ⌘ Ułatwienie dziecku rozwoju jego potencjalnych możliwości, kierowanie tym rozwojem.
- ⌘ Opracowanie własnej strategii wychowawczej, opartej na rozległej wiedzy z zakresu pedagogiki i psychologii oraz na własnej praktyce.

Program adaptacyjny

Proces przystosowania się dzieci do przedszkola może sprawić korzystne zmiany w ich rozwoju pod warunkiem wszakże, że będzie on przebiegał na miarę ich możliwości. Istnieje zatem potrzeba wsparcia dziecka w tym procesie przez intencjonalnie stworzone środowisko wychowawcze. Przekroczenie progu przedszkola przez dziecko, to moment rozpoczęcia życia w dwóch środowiskach: rodzinnym i instytucjonalnym. U dzieci w wieku przedszkolnym mamy do czynienia z szeregiem właściwości rozwojowych, które nie sprzyjają rozpoczynaniu edukacji przedszkolnej. Zdolności adaptacyjne dziecka do nowego środowiska uwarunkowane są poziomem jego rozwoju psychomotorycznego. Niepełne ukształtowanie podstawowych funkcji psychicznych ogranicza w znacznym stopniu zdolności przystosowawcze małego dziecka. Trzylatek ma trudności w trafnym rozpoznawaniu nowego środowiska oraz w szybkim uruchamianiu adekwatnych zachowań i reakcji umożliwiających zaspokojenie własnych potrzeb jak i spełnienie wymagań stawianych mu przez otoczenie. Z tych powodów dochodzi do zakłóceń rozwoju funkcji słabo ukształtowanych. Może wówczas wystąpić zahamowanie rozwoju, a nawet regres. Zaburzenia tego typu uznawane są za objawy nieprzystosowania, a jednocześnie wtórnie utrudniają adaptację do nowego środowiska. Z tego powodu problem pomyślnego startu małego dziecka w przedszkolu jest szczególnie ważny. Od niego zależy bowiem dalszy, prawidłowy rozwój psychospołeczny dziecka. W trakcie wieloletniej pracy z dziećmi zaobserwowałam coraz większe trudności w adaptacji dzieci nowoprzyjętych do przedszkola. Daje się zauważyć, że nie tylko coraz więcej dzieci przeżywa rozstanie z bliskimi, ale również czas, jaki jest potrzebny dziecku do pełnego przystosowania się i usamodzielnienia, jest coraz dłuższy. Program ten powstał aby chociaż po części zlikwidować ten problem i ułatwić dziecku adaptację w nowym środowisku. Jest on przeznaczony dla dzieci w wieku od 3 do 6 lat, które po raz pierwszy przekraczają progi przedszkola oraz dla ich rodziców. Mam nadzieję, że program ten ułatwi dziecku przekroczenie tak trudnej bariery, jaką jest przystosowanie się dziecka, a w przyszłości dorosłego człowieka do nowych warunków i nowego środowiska.

Stosowane metody, koncepcje i innowacje pedagogiczne

Wychodząc na przeciw potrzebom dzieci i oczekiwaniom rodziców oraz pragnąc jak najlepiej przygotować wychowanków do startu w edukację szkolną poszukujemy ustawicznie nowych ciekawych koncepcji i metod pracy z dziećmi. Wprowadzane przez nas nowoczesne metody i innowacje pedagogiczne – to efekt doskonalenia się nauczycieli, poszukiwań oraz obserwacji potrzeb i zachowań dzieci, pojawiających się problemów a także chęć jak najbardziej przyjaznego i zabawowego przekazania wiedzy o otaczającym świecie, rozbudzania zainteresowań oraz kształtowania umiejętności i zdolności naszych wychowanków. W oparciu o

wstępną diagnozę dzieci oraz założone cele edukacyjne i wychowawcze wybiórczo wykorzystujemy wiedzę zawartą w uznanych i sprawdzonych koncepcjach i metodach pracy z dziećmi dostosowując je do możliwości percepcyjnych danej grupy.

Pedagogika Zabawy KLANZA

- to symboliczna nazwa poszukiwań metod ułatwiających proces uczenia się wpływających na twórczy i indywidualny rozwój wychowanków, integrację grupy, rozumienie i poszanowanie różnic indywidualnych

Wybór metody nauki czytania (wg J. Zborowskiego) należy uzależnić przede wszystkim od jej skuteczności, biorąc pod uwagę indywidualne potrzeby i możliwości dzieci. Dlatego sposób wprowadzania dziecka w świat liter, wyrazów i zdań, a w końcu w świat literatury, trzeba zindywidualizować.

Metoda Dobrego Startu wg prof. Marty Bogdanowicz

Oryginalna metoda została opracowana przez Theę Bugnet we Francji i nosi nazwę „ Le Bon De'part „. Profesor Marta Bogdanowicz zaadaptowała tę metodę, wprowadzając szereg zmian i wzbogacając ją o wiele nowych elementów. Założeniem Metody Dobrego Startu jest równoczesne rozwijanie funkcji językowych, spostrzeżeniowych, motorycznych i ich integracja. Są to funkcje, które leżą u podstaw złożonych czynności czytania i pisania. Zwraca również uwagę na ważną rolę kształtowania lateralizacji i orientacji w prawej i lewej stronie ciała.

„...Ćwiczenia prowadzą do większej harmonii rozwoju psychoruchowego: wyższego poziomu rozwoju i współdziałania funkcji intelektualnych (mowy i myślenia) i instrumentalnych (spostrzeżeniowo - ruchowych). Dzięki temu dochodzi do prawidłowego wykonywania czynności ruchowych we właściwym czasie i przestrzeni, w harmonii z czynnościami poznawczymi, w tym językowymi. Doskonalenie integracji percepcyjno - motorycznej i kompetencji językowych ułatwia naukę czytania i pisania wszystkim dzieciom.” Stosowanie metody ułatwia naukę czytania i pisania poprzez wielozmysłowe uczenie się poszczególnych liter. Jest to metoda stosowana w wieku szkolnym w terapii dzieci z dysleksją. Stosowana w wieku przedszkolnym wspomaga rozwój dzieci zagrożonych ryzykiem dysleksji czyli dzieci o nieharmonijnym rozwoju.

Zabawa w przedszkolną naukę czytania

– program autorski naszej koleżanki mgr E. Klima zarejestrowany w Kuratorium Śląskim jako innowacja pedagogiczna

„Dziecko w wieku przedszkolnym uczy się spontanicznie i okazjonalnie. Uczy się przez cały czas, a nie tylko wówczas, kiedy dorośli uczą je według własnego programu”

Program oparto na elementach metod globalnych: Naturalna Nauka Języka, Zabawa w czytanie G.Domana, Wprowadzenie w świat pisma I.Majchrzak.

„Metody globalne to nauka czytania, w której wyraz, część zdania lub zdanie są poznawane jako całościowy obraz graficzny. Wynika to z odniesienia się przede wszystkim do strony znaczeniowej czytanego tekstu. Wychodzi się od konkretnego pojęcia, zrozumiałego dla dziecka budząc w ten sposób jego zainteresowanie znakiem, drukiem, książką, Pomija się poznawanie poszczególnych elementów i ich składanie na rzecz rozpoznawania wyrazów na podstawie ich wyglądu ogólnego. Wyodrębnianie poszczególnych dźwięków i liter ma na celu utrwalenie wyrazu i podkreślenie różnic pomiędzy poszczególnymi wyrazami, a nie badanie ich struktury literowo-głoskowej” W metodach globalnych dziecko poznaje pełny alfabet, włącznie ze zmiękczeniami i dwuznakami poprzez kontakt z celowo dobranym materiałem do czytania. Materiał ten zawsze coś oznacza i dziecko go rozumie. Dorosły prowokując, wspierając i zachęcając dziecko do podejmowania działań złożonych, otwiera „przestrzeń” określoną przez Wygotskiego jako „strefa najbliższego rozwoju”. Aranżując sytuacje, podczas których dziecko naprowadzane jest na rozwiązanie zadania za pomocą odpowiednich pytań, przykładów, demonstracji, dorosły sprawia, że niejednokrotnie wykona ono zadanie do którego przedtem nie umiało przystąpić. Zasada, o której nie wolno zapomnieć, jak podkreślają Domanowi jest: „Jeśli nie bawisz się świetnie i twoje dziecko nie bawi się świetnie – przerwij. Robisz coś źle.” A więc, wesołej zabawy ...

Cel główny innowacji:

Pomoc w przezwyciężaniu trudności w przedszkolnej nauce czytania przez wdrożenie

elementów metod globalnych w grupach młodszych.

Cele szczegółowe:

1. Rozwijanie indywidualnych zdolności każdego dziecka, w celu umożliwienia jak najlepszego opanowania umiejętności czytania ze zrozumieniem.
2. Stwarzanie dzieciom możliwości regulowania indywidualnego tempa pracy.
3. Pomoc w przezwyciężaniu trudności w przedszkolnej nauce czytania, przez wykorzystanie dziecięcej aktywności, wyobraźni, twórczości werbalnej, plastycznej, muzycznej i ruchowej.

Podstawowe zadania programu:

1. Podtrzymywanie dziecięcego zapału oraz wystrzeganie się jego stłumienia poprzez narzucanie sztywnego programu przedszkolnej nauki czytania.
2. Oparcie edukacji językowej dziecka w wieku przedszkolnym na diagnozie poziomu rozwoju jego percepcji wzrokowej i słuchowej oraz pamięci i uwagi, a także myślenia w powiązaniu z odpowiednim opanowaniem mowy.
3. Wspieranie postawy emocjonalnego zaangażowania dziecka i jego własnego pragnienia działania.
4. Stwarzanie dziecku możliwości dochodzenia do rozwiązania problemów językowych na własny, indywidualny sposób

Kinezylogia Edukacyjna wg dr Paula Denissona

Kinezylogia Edukacyjna jest metodą wspierania naturalnego rozwoju człowieka.

Istotą kinezylogii wyraża się w hasło „Uczyć się, rozwijać się, żyć pełnią życia”

Celem Kinezylogii jest przekazywanie wiedzy, i narzędzi do wykorzystania potencjału naszego umysłu, abyśmy mogli z łatwością i w naturalny sposób uczyć się, rozwijać i zachować zdrowie. Metody tego programu bazują na prostych i zabawnych ruchach opracowanych w taki sposób aby zintegrować pracę ciała i umysłu oraz mających na celu aktywizację naturalnych mechanizmów samoregulacji i rozwoju, a także integrację asymetrycznych funkcji lewej i prawej półkuli mózgu.

Dzięki ćwiczeniom z zakresu Kinezylogii:

- } uczymy się łatwiej i szybciej,
- } czytamy bez wysiłku i z przyjemnością,
- } zwiększamy swoją koncentrację,
- } redukujemy stres,
- } poprawiamy koordynację całego ciała,
- } zwiększamy motywację do nauki i energię do pracy i zabawy,
- } pomagamy dzieciom ze specjalnymi trudnościami w uczeniu się, takimi jak: dysleksja, dysgrafia, dysortografia; dzieciom nadpobudliwych ruchowo, z zaburzeniami zachowania np.: agresja, lęk.

Program Gimnastyka Mózgu stosowany jest w celu pobudzenia funkcji mózgu przed nauką oraz łatwego i bardziej efektywnego przyswajania informacji. Wykonując ćwiczenia, dzieci mają większą motywację do nauki, uczą się używając całego swojego potencjału i z łatwością osiągają sukcesy.

„Dziecięca matematyka” wg prof. Edyty Gruszczyk – Kolczyńskiej

to zakres kształcenia sprzyjający stymulowaniu uzdolnień matematycznych u dzieci i dobrze przygotowujących je do nauki matematyki w szkole. Metoda ta została opracowana na podstawie badań naukowych zmierzających do połączenia w jeden proces:

- intensywnego wspomaganie rozwoju inteligencji operacyjnej dzieci,
- kształtowania odporności emocjonalnej potrzebnej dzieciom do pokonywania trudności, rozwijania umiejętności matematycznych stosowanych w codziennym życiu i wymaganych potem na lekcjach matematyki.

Metoda Ruchu Rozwijającego wg Weroniki Sheborn'e

Metoda Ruchu Rozwijającego zaspakaja „znane od zawsze” potrzeby „czynnych od zawsze” zmysłów. Kołysanie, głaskanie, przytulanie, kontakt dotykowy, wzrokowy, słowny z drugą osobą.

Pozwala zaspokoić podstawowe potrzeby: ruchu, miłości, bezpieczeństwa, poczucia wzrostu, rozwoju, siły, mocy i sprawstwa, a także więzi z drugim człowiekiem. Ideą metody jest posługiwanie się ruchem jako narzędziem wspomaganie rozwoju psychoruchowego dziecka i terapii zaburzeń tego rozwoju.

Kategorie ruchu w metodzie Ruchu Rozwijającego:

- a) ruch prowadzący do poznania własnego ciała;
- b) ruch kształtujący związek jednostki z otoczeniem fizycznym;
- c) ruch wiodący do wytworzenia się związku z drugim człowiekiem;
- d) ruch prowadzący do współdziałania w grupie;
- e) ruch kreatywny.

Nazwa eksperymentu:

„Chcemy poprzez bycie z innymi poznać siebie”

– wykorzystanie Metody Ruchu Rozwijającego Weroniki Sherborne w pracy z młodzieżą i dziećmi przedszkolnymi jednocześnie.

Cel główny innowacji:

Stworzenie grupie młodzieży gimnazjalnej i dzieci przedszkolnych szeregu sytuacji pedagogicznych umożliwiających zdobycie zaufania do samych siebie i otoczenia oraz umiejętności nawiązywania kontaktu z innymi przy zastosowaniu Metody Ruchu Rozwijającego.

Podstawowe założenia:

- ⌘ Wykorzystanie dziecięcej spontaniczności do stymulowania zachowań młodzieży gimnazjalnej w zabawie
- ⌘ Stwarzanie sytuacji pedagogicznych, w których dziecko kilkuletnie reguluje tempo i czas trwania kontaktu z młodzieżą gimnazjalną
- ⌘ Wyzwalanie aktywności w zakresie ruchu w parach, gdzie „opiekunami” są na zmianę dziecko i uczeń gimnazjum
- ⌘ Wspomaganie prawidłowego rozwoju dzieci, niewerbalny trening interpersonalny
- ⌘ Korzystanie z zajęć w równym stopniu przez młodzież gimnazjalną jak i dzieci przedszkolne - wzajemna relacja „dawania i brania”
- ⌘ Zdobywanie i wzbogacanie doświadczeń społecznych.
- ⌘ Stwarzanie okazji do nauczenia się, jak można radzić sobie w sytuacjach konfliktowych z pożytkiem dla siebie i bez krzywdzenia innych

Gimnastyka Twórcza Rudolfa Labana

Ruch umożliwia człowiekowi nawiązywanie fizycznego kontaktu z otaczającą go rzeczywistością i jest warunkiem jego zdrowia psychicznego. Według R. Labana taniec daje możliwość zaspokojenia najważniejszych potrzeb człowieka takich jak: potrzeba ruchu, potrzeba odprężenia, potrzeba ekspresji i potrzeba tworzenia.

Podstawowe zasady koncepcji gimnastyki twórczej R. Labana to:

- ⌘ każdy ćwiczący wykonuje zadania ruchowe na swój sposób,
  - ⌘ zajęcia są prowadzone w luźno ustawionej grupie, a pozycja wyjściowa jest dowolna dla każdego uczestnika,
  - ⌘ rytm i muzyka mogą być elementem towarzyszącym,
  - ⌘ tematyka zadań wywodzi się z pięciu zasadniczych tematów
1. wycucie własnego ciała,
  2. wycucie ciężaru i czasu,
  3. wycucie przestrzeni,
  4. doskonalenie płynności ruchów i wycucie ciężaru ciała w czasie i przestrzeni,
  5. adaptacja ruchów własnych do ruchów partnera.

Aktywne słuchanie Muzyki wg Batti Strauss

Aktywne Słuchanie Muzyki jest nauką mającą charakter zabawy, gdzie wiadomości i doświadczenia zdobywa się krok po kroku. Każdy kolejny etap to osiągnięcie nowych doświadczeń muzycznych, odkrywanie walorów i tajemnic tkwiących w muzyce i co najważniejsze pragnienie obcowania z muzyką.

Cechy metody:

- ⌞ Opracowanie ruchowe utworów muzycznych wg propozycji prowadzącego lub dzieci (intuicyjne wyczucie budowy formalnej utworu)
- ⌞ Instrumentacja utworów- instrumenty perkusyjne i niekonwencjonalne (gazety, kubki plastikowe, klucze, klocki..)
- ⌞ Możliwość fabularyzacji utworu (tworzenie opowiadań przez dzieci , malowanie do muzyki)
- ⌞ Twórczy charakter metody
- ⌞ Stwarza dzieciom możliwość zabawy przy muzyce przez co staje się zrozumiała, lubiana i chętnie słuchana